

لیک امروز جهان اسلام به ندای عصر عاشورای حسین (ع)

لیک امروز جهان اسلام به ندای عصر عاشورای حسین (ع) ...

فراگیری نهضت های اسلامی و ضد استکباری در چهارسوی دنیا
لیک امروز جهان اسلام به ندای عصر عاشورای حسین (ع)

از گذشته های دور تا گذشته ای نه چندان دور، در بسیاری از ذهن ها این سخن که «کل یوم عاشورا و کل ارض کربلا... همه روزها عاشورا و همه سرزمین ها کربلاست» گستره ای محدود و کم دامنه داشت و شاید گمان ها فقط بر این بود که در همه جا و در همه حال باید خاطره شهادت مظلومانه امام حسین (ع) و یارانش را به خاطر داشت و شاید وقتی به این فراز از دعای ندبه می رسیدند که «این الطالب بدم المقتول بکربلا» این تصور به ذهن ها می آمد که باید صبوری پیشه کرد تا مراد غایبمان- ارواحنا له الفداء- بیاید و انتقام خون شهیدان کربلا را بازستاند. اینها همه بود، اما همه ماجرا فقط این نبود. باید برای خروش بر امویان زمان منتظر طلوع خورشید بود- آنگونه که در دعای ندبه می خوانیم- اما، نباید فراموش کرد که وقتی خورشید طلوع می کند، نماز صبح قضا می شود و آنان که قبل از طلوع خورشید بیدار بوده اند و پیش از برآمدن آفتاب قامت بسته اند به قیام می پیوندند. انقلاب اسلامی که با الگوی حسینی (ع) به پیروزی رسید، گزاره «کل یوم عاشورا و کل ارض کربلا» مفهوم پیرامنه تری یافت. قیام حسینی (ع) از عصر عاشورا به عصر خمینی (ره) رسیده بود. مردم این مرز و بوم با ندای خمینی (ره) بیدار شده بودند و در پی او سقف ظلمانی ایران طاغوت زده را شکافته و طرحی نو در انداخته بودند... «ایران اسلامی».

امام راحل ما -رضوان الله تعالی علیه- اما، قافله حسینی (ع) را می دید که هنوز در راه است و سایر ملت های مسلمان را که غافل از این قافله نشسته اند و نه فقط ملت های مسلمان که همه مردم جهان را. جنگ تحمیلی که به آتش بس رسید، خمینی ما (ره) خبر داد که «ما در جنگ، انقلاب اسلامی را به همه جهان صادر کرده ایم». ظاهر عجیبی داشت این سخن. پیر جماران، در خشت خام آن روزها، انقلاب اسلامی این روزها را در جهان اسلام دیده بود و بیداری ملت ها در غرب غفلت زده را. امام راحل (ره) ما که چشم از جهان فرو بست، روح ملکوتی او در کالبد خامنه ای نشست و پرچمی که او برافراشته بود همچنان در اهتزاز باقی ماند، باز هم جلودار که رد پایش به عاشورا و کربلا می رسید، عقبه های تند و نفس گیر را درنوردید و باز هم، همه جا از او به یک اشاره بود و از مردمی که حسینی شده بودند، «به سر دویدن» و این گردونه چرخید و چرخید تا به امروز رسید... امروز، مولای شهیدمان حسین بن علی (ع) که عصر عاشورای سال 61 هجری در میان حرامیان تنها مانده بود، دیگر تنها نیست، گوش کنید! صدای «یا حسین» است که از جای جای جهان اسلام برمی خیزد. فریاد ملت های مسلمان است که به ندای «هل من ناصر» حسین (ع) در عصر عاشورا لبیک می گویند. این لبیک- اگرچه با زبانی دیگر- در دو سوی آتلانتیک نیز به گوش می رسد.